

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/25/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5813010063
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Gallová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2016:5813010063.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Gallovej a sudcov JUDr. Pavla Polku a JUDr. Vladimíra Sučika, na neverejnom zasadnutí konanom 26. apríla 2016 prejednal odvolanie prokurátora podané proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/22/2013 z 1.10.2015 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. c), d) Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/22/2013 z 1.10.2015.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec v r a c i a okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 4T/22/2013 z 1.10.2015 bol obžalovaný Q. Q. postupom podľa § 285 písm. a) Tr. por. oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Námestovo, sp. zn. Pv 337/12 zo 4.3.2013 pre skutok právne kvalifikovaný ako trestný čin skrátania dane a poistného podľa § 148 ods. 5 Tr. zák., účinného do 1.1.2006, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný.

Podľa obžaloby prokurátora obžalovaný Q. Q. sa súdeného trestného činu skrátania dane a poistného podľa § 148 ods. 5 Tr. zák., účinného do 1.1.2006, mal dopustiť tak, že

1/ako živnostník, podnikajúci pod menom Q. Q., Stavebno-obchodná firma, so sídlom Komenského č. 489/17, Námestovo, IČO 35094664, v úmysle protiprávne znížiť svoju daňovú povinnosť na dani z pridanej hodnoty, v období od 21. 2. 2003 do 25. 9. 2003 v Bratislave na presnejšie nezistenom mieste si od Ľudovíta Kissa zabezpečil vyhotovenie nepravdivých faktúr spoločnosti MBM, s.r.o., postupne so sídlom v Topoľčanoch a Rovinke, IČO; 34132147, za stavebné práce a prenájom pracovnej sily, a to faktúr:

č. 200302002 zo dňa 21.2.2003 na sumu 280.000,- Sk s DPH 39.200,-Sk,
č. 200302003 zo dňa 21.2.2003 na sumu 120.000,-Sk s DPH 24.200, -Sk,
č. 200302022 zo dňa 23.3.2003 na sumu 350.000, -Sk s DPH 49.000, -Sk,
č. 200303023 zo dňa 25.3.2003 na sumu 600.000, -Sk s DPH 120.000, -Sk,
č. 200304028 zo dňa 25.4.2003 na sumu 450.000, -Sk s DPH 63.000, -Sk,
č. 200304029 zo dňa 25.4.2003 na sumu 560.000, -Sk s DPH 112.000, -Sk,
č. 200305036 zo dňa 25.5.2003 na sumu 250.000, -Sk s DPH 35.000, -Sk,
č. 200305037 zo dňa 25.5.2003 na sumu 610.000, -Sk s DPH 122.000, -Sk,
č. 200306040a zo dňa 26.6.2003 na sumu 400.000, -Sk s DPH 56.000, -Sk,
č. 200306043a zo dňa 26.6.2003 na sumu 240.000, -Sk s DPH 248.000, -Sk, (správne mala byť uvedená suma 1. 240 000,-Sk - pozn. odvolacieho súdu),

č. 200307050 zo dňa 25.7.2003 na sumu 595.000,-Sk s DPH 519.000,-Sk, (správne mala byť uvedená suma 2. 595 000,-Sk - pozn. odvolacieho súdu),
č. 200307052 zo dňa 25.7.2003 na sumu 350.000,-Sk s DPH 49,000,-Sk,
č. 200308063 zo dňa 25.8.2003 na sumu 1.050.000,-Sk s DPH 210.000,-Sk,

celkovo faktúry na sumu 8.855.000,-Sk s daňou z pridanej hodnoty 1.646.200,-Sk, ktoré obvinený Q. Q. spolu s rovnako zabezpečenými dokladmi o úhrade týchto faktúr zaúčtoval do svojho účtovníctva aj napriek tomu, že k deklarovaným zdaniteľným plneniam ani platbám nedošlo, následne:

- dňa 25. 03. 2003 podal na Daňovom úrade v Námestove daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za február 2003, v ktorom si na základe faktúr č. 200302002 a z č.200302003 neoprávnene znížil vlastnú daňovú povinnosť o 63.200,- Sk
- dňa 25. 04. 2003 podal na Daňovom úrade v Námestove daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za marec 2003, v ktorom si na základe faktúr č. 200303022 zo dňa 23. 3. 2003 a č. 200303023 protiprávne znížil vlastnú daňovú povinnosť o 169.000,- Sk,
- dňa 26. 05. 2003 podal na Daňovom úrade v Námestove daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za apríl 2003, v ktorom si na základe faktúr č. 200304028 a č. 200304029 protiprávne znížil vlastnú daňovú povinnosť o 175.000,- Sk,,
- dňa 25. 06. 2003 podal na Daňovom úrade v Námestove daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za máj 2003, v ktorom si na základe faktúr č. 200305036 a č. 2003050379 protiprávne znížil vlastnú daňovú povinnosť o 157.000,- Sk,
- dňa 14. 07. 2003 podal na Daňovom úrade v Námestove daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za jún 2003, v ktorom si na základe faktúr č. 200306040a a č. 200306043a protiprávne znížil vlastnú daňovú povinnosť o 304.000,- Sk,
- dňa 25. 08. 2003 podal na Daňovom úrade v Námestove daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za júl 2003, v ktorom si na základe faktúr č. 200307050 a č. 200307052 protiprávne znížil vlastnú daňovú povinnosť o 568.000,- Sk,
- dňa 25. 09. 2003 podal na Daňovom úrade v Námestove daňové priznanie na daň z pridanej za august 2003, v ktorom si na základe faktúr č. 200308063 protiprávne znížil vlastnú daňovú povinnosť o 210.000,- Sk,

2/ ako konateľ obchodnej spoločnosti Svetlošák, s.r.o., Kliňanská cesta č. 567, Námestovo, IČO 36411574, v úmysle protiprávne znížiť daňovú povinnosť spoločnosti na dani z pridanej hodnoty, v období od 25. 09. 2003 do 25. 04. 2006 (správne malo byť uvedené do 25.4.2004-pozn. odvolacieho súdu) v Bratislave na presnejšie nezistenom mieste si od Ľudovíta Kissa zabezpečil vyhotovenie nepravdivých faktúr spoločnosti MBM, s.r.o., postupne so sídlom v Topoľčanoch, Rovinke a Bratislave, IČO: 34132147, taktiež nepravdivých faktúr spoločnosti WERDE, s.r.o., Miletičova 44, Bratislava, IČO: 36548375, za stavebné práce a prenájom pracovnej sily, a to faktúry MBM, s.r.o.:

- č. 200309077b na sumu 720 000,-Sk s DPH 100 800,-Sk,
- č. 200309078b na sumu 1.880.000,-Sk s DPH 376 000,-Sk,
- č. 200312155 na sumu 2.474.340,50,-Sk s DPH 494 868,10 Sk,
- č. 200312158 na sumu 646.510,80,-Sk s DPH 90.511,50 Sk,
- č. 200312162 na sumu 602.510,-Sks DPH 84.351,40 Sk,
- č. 200312165 na sumu 2.597.318,-Sk s DPH 519.463,60 Sk,
- č. 200312168 na sumu 918.341,50 Sk s DPH 183.668,30 Sk,
- č. 200312169 na sumu 550.979,20 Sk s DPH 77.137,-Sk,
- č. 200401010 na sumu 410.000,-Sk s DPH 77.900,00,-Sk,
- č. 200403047a na sumu 420.000,-Sk s DPH 78.800,-Sk,

celkovo od spoločnosti MBM, s.r.o. faktúry na sumu 11.220.000,-Sk s daňou z pridanej hodnoty 2.084.499,90 Sk, ďalej faktúry WERDE, s.r.o.:

- č. 200404119 na sumu 2.100.000,-Sk s DPH 399.000,-Sk,
- č. 200405160 na sumu 2 790 000,-Sk s DPH 530 000,-Sk,

celkovo od spoločnosti WERDE, s.r.o. faktúry na sumu 4.890.000,-Sk s daňou z pridanej hodnoty 929.000,-Sk,

ktoré obvinený Q. Q. spolu s rovnako zabezpečenými dokladmi o úhrade týchto faktúr zaúčtoval do účtovníctva spoločnosti aj napriek tomu, že k deklarovateľným plneniam ani platbám nedošlo, následne:

- dňa 27. 10. 2003 podal na Daňovom úrade v Námestove daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za 3. štvrťrok 2003, v ktorom si na základe faktúr č. 200309077b a č. 300309078b protiprávne znížil vlastnú daňovú povinnosť o 476.800,- Sk,
- dňa 23. 01. 2004 podal na Daňovom úrade v Námestove daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za 4. štvrťrok 2003, v ktorom si na základe faktúr č. 200312155, č. 200312158, č. 200312162, č. 200312165, č. 200312168 a č. 200312169 protiprávne znížil vlastnú daňovú povinnosť o 1.449.999,- Sk,
- dňa 25. 02. 2004 podal na Daňovom úrade v Námestove daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za január 2004, v ktorom si na základe faktúry č. 200401010 protiprávne znížil vlastnú daňovú povinnosť o 77.900,- Sk,
- dňa 26. 04. 2004 podal na Daňovom úrade v Námestove daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za marec 2004, v ktorom si na základe faktúry č. 200403047a protiprávne znížil vlastnú daňovú povinnosť o 79.800,- Sk,
- dňa 25. 05. 2004 podal na Daňovom úrade v Námestove daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za apríl 2004, v ktorom si na základe faktúry č. 200404119 protiprávne znížil vlastnú daňovú povinnosť o 399.000,-Sk,
- dňa 25. 06. 2004 podal na Daňovom úrade v Námestove daňové priznanie na daň z pridanej hodnoty za máj 2004, v ktorom si na základe faktúry č. 200405160 protiprávne znížil vlastnú daňovú povinnosť o 530.000,- Sk,

čím celkovo za obdobie február 2003 až máj 2004 za fyzickú osobu Q. Q., Stavebno-obchodná firma, Námestovo a za spoločnosť Svetlošák, s.r.o., Námestovo, na ujmu Slovenskej republiky - Daňového úradu Námestovo, protiprávne zmenšil vlastnú daňovú povinnosť na dani z pridanej hodnoty o 154.673,67 Eur (4.659.699,-Sk),

Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas odvolanie prokurátor s odôvodnením, že s oslobodzujúcim rozsudkom a hodnotením vykonaných dôkazov okresným súdom sa nestotožňuje. V písomných dôvodoch prokurátor poukazuje na nasledovné:

„Nestotožňujem sa s vecným odôvodnením, ktoré súd prezentuje na strane 11-14 napadnutého rozsudku. Tieto dôvody možno zhrnúť do nasledujúcich tvrdení:

- súdu neboli predložené dôkazy, na základe ktorých by bolo možné bez pochybností dospieť k záveru, že sporné faktúry sú fiktívne, bez vykonania zdaniteľných plnení. Nemala tak byť vyvrátená obrana obvineného, že v dôsledku nedostatku pracovníkov pri spolupráci s Doprastavom využíval pracovníkov od spoločností WERDE a MBM, pričom ani daňová kontrola v roku 2004 nemala žiadne výhrady,
- z výpovedí svedkov vyplynulo, že predmetné práce vykonané boli, čo má podporovať tvrdenia obžalovaného o tom, že obchody do spoločnosťami WERDE a MBM neboli fiktívne, pričom obžalovaný práce realizoval aj prostredníctvom iných subdodávateľov,
- svedkovia X. V., Ing. F. O., V. V., L. Q., Ľudovít Kiss, P. Q. potvrdili, že obžalovaný realizoval práce na stavbách prostredníctvom osôb, ktoré mu dodával Ľudovít Kiss cez svoje spoločnosti. Najmä Ľ. Kiss potvrdil realitu všetkých obchodov a popísal spôsob ich spolupráce,
- súd po porovnaní listinných dôkazov (smeňoviek, dokladov o ubytovaní a pod.) so zoznamom zamestnancov obžalovaného zistil, že v dokladoch figurujú aj osoby, ktoré jeho zamestnancami neboli a nemožno tak hovoriť o vyvrátení obhajoby obžalovaného,
- súd má výhrady k znaleckému posudku, ktorého tvrdenia dodávateľa pred súdom nepotvrdili.

V prvom rade považujem za potrebné zdôrazniť, že súdu bol predložený logický a ucelený reťazec priamych aj nepriamych dôkazov, ktoré spoľahlivo preukazujú, že obžalovaný zaraďoval do svojho účtovníctva faktúry od dodávateľov, ktorí však pre neho žiadne služby nevykonali, čiže nedošlo k zdaniteľnému plneniu, a to výlučne za účelom protiprávneho zníženia vlastnej daňovej povinnosti na dani z pridanej hodnoty.

Skutočnosť, že práce, ktorých sa týkala spolupráca medzi obžalovaným a spoločnosťou DOPRASTAV-EXPORT, s.r.o., Bratislava (ďalej iba „Doprastav“) boli vykonané, nemajú z hľadiska tohto konania žiaden podstatnejší význam. Nepochybujem, že všetky práce, ktoré obžalovaný fakturoval Doprastavu (č.1. 1190-1280 a č.1. 1352-1483), aj skutočne realizoval. Nijako to však nepodporuje obranu obžalovaného, že reálne boli aj jeho „obchody“ so spoločnosťami MBM, s.r.o. a WERDE, s.r.o., dokonca pri vzájomnom

porovnaní, ktoré uvádzam nižšie, sú dokumenty o rozsahu vykonaných prác dôležitým usvedčujúcim dôkazom.

Obrana obvineného spočíva v tom, že si od firiem MBM, s.r.o. a WERDE, s.r.o. zabezpečoval pracovníkov na stavby, ktoré realizoval ako subdodávateľ. Uvádzal, že zodpovedné osoby z firmy Doprastav mu neustále odoberali časť jeho pracovníkov na iné stavby a on doháňal sklz tým, že si prenajímal pracovnú silu od vyššie uvedených firiem cestou Ľudovíta Kissa.

Na podporu obrany obvineného vypovedali pred súdom svedkovia Ľudovít Kiss, X. V. a L. Q. a podľa mienky súdu aj V. V. a Ing. F. O.. Treba uviesť, že v podrobnostiach vznikli podstatné rozpory vo výpovediach týchto svedkov.

X. V., majster na stavbách realizovaných obžalovaným vypovedal:

„Na stavbách platili prísne bezpečnostné predpisy a taktiež sa vyžadovalo na stavbách, aby všetci robotníci pracujúci na stavbe vrátane majstrov a stavbyvedúcich mali na oblečení logo Doprastavu a prísne sa na to dozeralo. Na stavbu cudzích ľudí bez takéhoto označenia ani nepustili.“

„Pána Kissa poznám, nepoznám ho však osobne, iba z počutia, možno som ho aj videl 2-3 krát na stavbe s obžalovaným. Obžalovaný a pán Kiss boli šéfovia a do nich sa ja nestarám. Obžalovaný mi iba povedal, že pán Kiss nám bude dodávať ľudí na stavbu, ktorí budú pre nás pracovať. On ich mal na stavbu vozíť, a ja som ich mal potom na starosti.“

L. Q., ktorý pre obžalovaného pracoval ako vodič aj murár, vypovedal:

„Ja pána Kissa poznám osobne, on bol subdodávateľom obžalovaného a mal vozíť svojich ľudí sám, ale stávalo sa, že zavolať, že mám previesť aj jeho ľudí, čo ma hnevalo. Úlohou pána Kissa bolo zabezpečiť ľudí a starať sa o nich, on ich na stavbu vozieval, mal svojho zástupcu, nepamätám si jeho meno. ... So zástupcom pána Kissa som bol v kontakte niekedy aj raz za dva týždne, niekedy aj tri krát za deň. Úlohou zástupcu pána Kissa bolo podľa mňa rozdeliť ľudí, dozerať na ich prácu, ale ja som bol skôr vodičom...“

„Keď som ich vozil, tak niektorí mali bundy so svojím logom, potom zasa doprastavácke.“

Svedok Ľudovít Kiss, okrem toho, že nedokázal menovať ani jedného pracovníka, ktorého mal obžalovanému zabezpečiť, vypovedal:

„... Ja som na stavbu nemal prístup sám, na stavby som mohol chodiť len s obžalovaným, nakoľko ja som bol subdodávateľom obžalovaného a zmluvy s doprastavom mal uzavreté obžalovaný a tak boli zmluvy koncipované, že na stavby som mohol prísť len s obžalovaným. Zamestnanci patriaci k MBM a WERDE mali na sebe odev s nápisom týchto firiem, niektorí si ich dali vyrobiť aj z vlastnej iniciatívy, ostatní zabezpečili odev firmy, tak aby boli odlišení od ostatných zamestnancov, bola to jedna z požiadaviek pravdepodobne Doprastavu.“

„Mne počty ľudí oznámil vopred obžalovaný. V čase keď odo mňa žiadal dodať ľudí, už vedel ich počet....Organizácia bola taká, že ľuďom, ktorých som zabezpečil pre pána Q.a, oznámil som im miesto a čas kedy sa stretieme, napr. to bolo niekde v dedine alebo pri krčme...a potom sme s pánom Q. na takto dohodnutom mieste týmto ľuďom povedali o akú stavbu sa jedná, čo sa od nich očakáva, taktiež bola dohodnutá mzda...Potom ako som takto odovzdal ľudí obžalovanému, tak som sa otočil na opätku a šiel som domov, nič iné sa nedialo. Týchto ľudí už potom vlastne prevzal pán Q., ktorý ich ďalej riadil alebo mal na to svojich ľudí, to ja už neviem. Ja som nemal svojho zástupcu na stavbe. Nebolo to potrebné z mojej strany.“

Obžalovaný Q. Q. uviedol ešte ďalšiu verziu, keď popísal spoluprácu s Ľudovítom Kissom takto:

„Spolupráca s pánom Kissom bola taká, že ja som mu ukázal rozsah prác, ktoré treba na stavbe vykonať a pán Kiss zabezpečil robotníkov na práce.“

„Ja som mu povedal tak, ako som uviedol rozsah práce, dobu a sumu a už s akou armádou ľudí práce p. Kiss vykoná ma nezaujímalo, iba som žiadal, aby to boli slušní ľudia.“

Nie je správne tvrdenie súdu, že obranu obžalovaného úplne podporili aj svedkovia Ing. F. O. a V. V..

Ing. F. O. vypovedal odlišne od prípravného konania a po prečítaní pôvodnej výpovede nevedel rozumne vysvetliť rozpory. Pripomínam, že vo výpovedi z prípravného konania, resp. v tej časti ktorá odznela na hlavnom pojednávaní pri odstraňovaní rozporov, vo vyjadrení ku obvineným osobám vyhlásil, že okrem Q. Q. ostatných nepozná, nevie kto sú tí ľudia a nikto z obvinených mu nie je príbuzný. Vysvetlenie svedka, prečo na hlavnom pojednávaní uviedol, že vie o Kissovyh ľuďoch, ktorí mali od jeho predchodcu pre obžalovaného pracovať, totiž že policajť rýchlo protokoloval atď., je od bývalého policajta skôr úsmevné.

Svedok V. V. výslovne uviedol, že si nepamätá mená subdodávateľov obžalovaného, preto nie je zrejmé, z akého dôvodu tohto nič nehovoriaceho svedka súd zaradil medzi tých, ktorí potvrdzujú obranu obžalovaného.

Ak si to zhrnieme, podľa X. V. mal „Kissových ľudí“ na stavbe na starosti on sám, podľa L. Q. tam mal L. Kiss zástupcu a podľa samotného Ľudovíta Kissa tento žiadneho zástupcu nemal a odovzdaní boli pod riadenie obžalovaného.

Podľa X. V. mali „Kissovi ľudia“ logá Doprastavu, ktorý ani inú možnosť pri prístupe na stavbu nepripúšťal, podľa L. Q. mali aj vlastné aj Doprastavacké logá, no podľa Ľudovíta Kissa museli mať logá vlastných firiem, čo bola požiadavka Doprastavu.

Obžalovaný tvrdí, že Ľudovítovi Kissovi ukázal dopredu rozsah prác a bolo mu jedno, s akým množstvom ľudí ich vykoná, no Ľudovít Kiss tvrdí, že mu bolo oznámené, koľko treba ľudí a ďalšie okolnosti o vykonávaní prác im povedal priamo obžalovaný pri stretnutí na mieste, ktoré si dohodli.

Je zrejmé, že obžalovaný zanedbal kvalitu koordinácie týchto svojich svedkov, ktorí išli na súd len so základnou ideou, že majú potvrdiť účasť pracovníkov od Ľudovíta Kissa na stavbách realizovaných obžalovaným a tým potvrdiť postavenie firiem L. Kissa ako subdodávateľov. V momente, keď došlo na vecný popis spôsobu, akým mala predmetná spolupráca prebiehať, začali sa svedkovia zásadne rozchádzať už v elementárnych údajoch, ako je riadenie a označenie údajných pracovníkov od Ľudovíta Kissa. Inými slovami, svedkovia sa pred podaním výpovede na súde nedostatočne dohodli, ako budú klamať, z čoho logicky vyplynuli rozpory medzi ich výpoveďami, ktoré zrážajú hodnotenie ich dôveryhodnosti na nulu.

Súd pri vyhodnocovaní dôkazov v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nevenoval vzniknutým rozporom pozornosť, hoci bolo na ne poukázané aj v záverečnej reči prokurátora. Zdôrazňujem, že zásadné rozpory vo výpovediach svedkov, o ktoré chce súd oprieť svoje rozhodnutie, sú okolnosťou, ktorú treba v rozsudku vyhodnotiť a vysvetliť, prečo súd aj napriek tejto právne relevantnej okolnosti svedkom uveril. Rovnako nepovažujem za správne, že súd opomenul pri parafrázovaní výpovede svedka Ing. O. informáciu o odstraňovaní rozporov s výpoveďou s prípravného konania.

Na druhej strane tu máme výpovede svedkov Ing. Vladimíra Hrehu a Ing. Júliusa Mihálika, ktorých súd z nepochopiteľných dôvodov zahrnul medzi svedkov, ktorých výpovede nasvedčujú obrane obžalovaného, hoci z nich vyplynul pravý opak.

V prvom rade treba uviesť, že drvivá väčšina prác, ktoré realizoval pre Doprastav, nebola na základe zmluvy o dielo, ale na základe zmlúv o nájme pracovnej sily, čiže obžalovaný nebol platený v závislosti od pracovných výkonov, ale na základe počtu hodín, ktoré jeho pracovníci odpracovali. Príslušné listiny preukazujú, že najprv bol urobený záznam o počte ľudí a nimi odpracovaných hodinách, podľa neho bola urobená fakturácia a následná úhrada. Za týchto okolností bolo úplne jedno, kde budú jednotliví pracovníci obžalovaného pracovať, pretože jeho odmena od toho nezáležala. Okrem toho, nájomca, teda Doprastav-Export, s.r.o., mal podľa zmluvy právo zaradiť pracovníkov prenajímateľa na zodpovedajúce pracoviská podľa kvalifikácie a potreby.

Vyššie uvedeným skutočnostiam ďalej nasvedčujú aj v spise založené záznamy o školeniach BOZP, ubytovaní pracovníkov, evidencie dochádzky, faktúry. Je evidentné, že obžalovaný poskytoval svojich zamestnancov na stavby, kde bola ich činnosť prísne evidovaná a preto je aj v spise podrobne zadokumentovaná, kto od obžalovaného, kedy a na ktorej stavbe pracoval. Vo všetkej tejto dokumentácii niet ani zmienky o akýchkoľvek ľuďoch, ktorých by bolo možné identifikovať ako pracovníkov spoločností MBM, s.r.o. a WERDE, s.r.o.. Je preto nepochybne preukázané, že žiadni „pracovníci od Kissa“ na dotyčných stavbách nepracovali, preto nemohli dotknuté firmy pravdivo fakturovať z tohto titulu obžalovanému žiadne sumy, čiže ide o typické fiktívne faktúry.

Prvostupňový súd síce argumentuje skutočnosťou, že na smenovkách a iných dokumentoch zo stavieb realizovaných obžalovaným pre Doprastav sú aj iné osoby, než jeho zamestnanci (čo je známe a nesporné už od začiatku konania), no neuvádza, o aké množstvo cudzích osôb išlo a či zodpovedajú fakturácii medzi obžalovaným a firmami Ľudovíta Kissa. Takéto polovičaté konštatovanie nemá žiadnu výpovednú hodnotu. Celkovo možno uviesť, že súd vôbec nezohľadnil pri posudzovaní výpovedí svedkov ekonomickú stránku veci, najmä obsah týchto výpovedí v kontexte s obsahom listinných dôkazov, ktoré v odôvodnení nijako bližšie necharakterizoval.

Už zo zásadných rozporov vo výpovediach svedkov, podporujúcich obranu obžalovaného a ich rozpore s listinnými dôkazmi, nemožno vyvodiť iný záver, než že zo strany Ľudovíta Kissa išlo o fakturáciu nejestvujúcich služieb. Vzhľadom na vyššie uvedenú argumentáciu súdu, aby odpadli aj posledné pochybnosti, porovnal som v časovej ose, po vecnej aj finančnej stránke, fakturáciu tak medzi obžalovaným a firmami Ľudovíta Kissa, ako aj medzi obžalovaným a Doprastavom, pričom som zistil nasledujúce skutočnosti.

Spôsob fakturácie: Vystavenie väčšiny faktúr od L. Kissa je datované ešte v priebehu mesiaca, v ktorom mali byť vykonané fakturované práce, hoci je zrejmé, že tieto práce prebiehali počas celého mesiaca a sumarizovali sa až v priebehu nasledujúceho mesiaca. Z listinných dôkazov poskytnutých Doprastavom

(č.l. 1190-1280 a 1352-1415) vyplýva, že práca (v normohodinách) bola evidovaná v smenovkách zahŕňajúcich celý mesiac a tieto viedli pracovníci Doprastavu. Obžalovaný teda akceptoval faktúry svojho „dodávateľa“, hoci ešte netušil, aký bude skutočný objem vykonaných prác. Splatnosť faktúr bola pritom do konca toho-ktorého mesiaca, hoci obžalovaný fakturoval svojmu odberateľovi so splatnosťou do konca nasledujúceho mesiaca. Vrcholným „výkonom“ je v tomto smere faktúra prác za december 2003 od MBM s.r.o., v sume 1.102.009,80 €, t.j. v dvojnásobku skutočného výkonu, vystavená 11. 12. 2003. Ani jedna faktúra nemá pripojený akýkoľvek súpis prác alebo iné riadne určenie, čo je presne predmetom fakturácie. Ak zvážime, že obvinený Doprastavu predkladal ku svojím faktúram smenovky a v prípadoch, kde cena za poskytnuté služby závisela od množstva spracovaného železa, predložil vždy aj súpis prác. Ak vezmeme do úvahy, že práce pre Doprastav boli vykonávané súbežne na viacerých miestach, často od seba výrazne vzdialených, pričom ich súpis bol známy až nasledujúci mesiac, obvinený sa vlastne nedozvedel, za čo mu je fakturované.

Je evidentné, že spôsob fakturácie zo strany Ľ. Kissa nezodpovedá štandardným postupom pri obchodnej spolupráci, skôr predstavuje z podnikateľského hľadiska úplný nezmysel a už sám osebe nasvedčuje nepravdivosti fakturovaných skutočností.

Predmet a rozsah fakturácie firmou Ľudovíta Kissa voči obžalovanému, resp. neskôr voči jeho spoločnosti Svetlošák s.r.o. vykazuje zásadné nezrovnalosti, ak ho porovnáme s rozsahom a finančným vyjadrením prác, ktoré obžalovaný fakturoval Doprastavu.

Obchodná spolupráca je v danom prípade deklarovaná od januára 2003 do mája 2004. Až do júna 2003 ide o fakturáciu pomerne opatrnú, v rozpätí od 10 do 46 percent z obratu, ktorý mal obžalovaný vo vzťahu k Doprastavu, aj predmet fakturácie ako tak zodpovedá tomu, čo obžalovaný pre Doprastav vykonal. K zmene, resp. opusteniu opatrného prístupu pri vytváraní prostriedkov na skrátenie dane obžalovaného, došlo od júla 2003, kedy si spoločnosť MBM vyfakturovala 111,5 % výkonu, ktorý bol pre Doprastav urobený, následne v auguste 2003 fakturovala obvinenému ako živnostníkovi, hoci tento už práce vykonával prostredníctvom obchodnej spoločnosti Svetlošák, s.r.o.

V prácach za september 2003, kde fakturácia MBM, s.r.o. zodpovedá 89% vykonaných prác, nezodpovedá predmet fakturácie, keďže Ľ. Kiss vyrábal v tom období faktúry s rovnakým obsahom, nevedel, že obvinený nevykonával v priebehu septembra práce vo Sverepci, čo sa odrazilo aj vo faktúre voči Doprastavu, no MBM túto nerealizovanú stavbu aj naďalej fakturoval.

Úplným klenotom sú tri faktúry od spol. MBM, datované 01. 12. 2003, 08. 12. 2003 a 11. 12. 2003, ktorými táto spoločnosť fakturovala spätne v priebehu decembra údajné práce za október, november a december 2003, v objeme 95%, 200% a 199% skutočných prác, ktoré boli zo strany obžalovaného pre Doprastav vykonané, stačí si vzájomne porovnať faktúry na č.l. 1443 - 1483 a 1190 - 1200, vrátane dobropisu na č.l. 1202, s faktúrami na č.l. 327 - 329. Navyše, aj tu sa Ľudovít Kiss nevyhol chybe v predmete fakturácie, keď za november 2003 fakturoval práce na prácach predajne Tesco v Petržalke, ktoré však už obvinený v novembri nevykonával, vtedy pracoval na Tesco v Lamači.

V priebehu roka 2004 už údajná spolupráca medzi obžalovaným a firmami Ľudovíta Kissa na vykonanie prác pre spoločnosť Doprastav pokračovala len od marca 2004 do mája 2004, jednou faktúrou spoločnosti MBM s.r.o. a dvoma faktúrami WERDE, s.r.o., ktoré predstavujú 91%, 96% a 100,8% objemu skutočne vykonaných prác pre Doprastav.

Ďalšou skutočnosťou, ktorú je treba zohľadniť, sú výkony, ktoré obžalovaný realizoval pre Doprastav nad rámec toho, čo mu fakturoval Ľudovít Kiss. Logicky by mohlo dôjsť k tomu, že podiel fakturovaných prác od Ľ. Kissa bude v primeranom pomere k podielu, a tým sa na celkovom obraze odrazili jednotlivé stavby, čo však vo viacerých prípadoch nie je dané.

Pokiaľ súd poukazuje na zoznamy zamestnancov poskytnuté Sociálnou poisťovňou, konštatujem, že u obžalovaného sa v rozhodujúcom období vystriedali stovky zamestnancov, ktorí sa podieľali na jeho činnosti. Ak by súd skutočne porovnal zoznam zamestnancov so smenovkami, ako uvádza, musel by nevyhnutne dospieť k záveru, že percentuálny podiel hoci aj všetkých pracovníkov mimo okruhu kmeňových zamestnancov obžalovaného nezodpovedá podielu, ktorý si na predmetných stavbách účtoval Ľudovít Kiss.

Ekonomická stránka veci si vyžaduje sledovať ďalší faktor, ktorý je hlavným motívom podnikateľskej činnosti, totiž zisk. Obžalovaný svoju činnosť realizoval na základe vopred dohodnutej sumy za jednu hodinu odpracovanú jeho zamestnancami pre Doprastav na stavbách, ktoré tento odberateľ jeho služieb realizoval. Išlo o sumu 130,- Sk za jednu hodinu práce (u majstrov 148,- Sk), od roku 2004 to bolo 137,- Sk. V prípadoch, spolu šiestich, keď realizoval železiarske práce, účtoval si 4,20 Sk za 1kg spracovaných armatúr. Obvinený tak mal jasne dané, koľko môže zaplatiť najatým pracovníkom, či už vlastným zamestnancom alebo iným osobám, aby bol na konkrétnej stavbe ziskový. Musel pritom počítať aj s neskoršími zápočtami od odberateľa za poskytnuté ubytovanie, stravu, školenia a pracovné

pomôcky. Je zrejmé, že ak by skutočne vyplatil svojim dodávateľom od 89% do 96% hodnoty vlastnej fakturácie voči svojmu odberateľovi, nemohol byť na dotknutých stavbách ziskový. Úplne jasná strata by mu vznikla v prípadoch fakturácií za júl 2003, november 2003, december 2003 a máj 2004, kedy podiel účtovaných prác od Ľudovíta Kissa na stavbách realizovaných pre Doprastav predstavoval 100,8 až 200% výkonov, ktoré si voči Doprastavu vyúčtoval obžalovaný. Len za november a december 2003 by mu vo vzťahu k prácam pre Doprastav vznikla strata viac ako 2,1 milióna korún.

Ak teda porovnáme fakturáciu medzi obžalovaným a jeho odberateľom, s fakturáciou, ktorú medzi sebou realizoval obžalovaný a spoločnosti MBM, s.r.o., WERDE, s.r.o., dospejeme k zisteniu, že obžalovaný v čase stavebného boomu, keď bolo stavebníctvo ziskové ako nikdy predtým, na veľkej časti svojej činnosti prerábala, resp. dosahoval len zanedbateľné zisky. Pripomínam, že vo väčšine prípadov iba prenajímal pracovnú silu a bol odmeňovaný pevnou sumou za hodiny odpracované svojimi zamestnancami, čiže jeho zisk mal byť tvorený rozdielom medzi utŕženými peniazmi a mzdou, ktorú zamestnancom vyplácal. Zároveň je veľmi pochybné, prečo by si u Ľudovíta Kissa zmluvne objednával stavebné práce tam, kde bol sám platený od prenájmu pracovnej sily.

Hodnotenie znaleckého posudku na strane 13 a 14 napadnutého rozsudku je absolútne nedostatočné, ktoré ignorujú podstatné fakty. Už konštatovanie súdu "Tiež znalec k záverom dospel na základe všeobecného vyhodnocovania aj iných faktúr, ktoré neboli predmetom tohto dokazovania a týkali sa iných subjektov" vyvoláva otázku, či súd správne posúdil vec s pohľadom základného mechanizmu fungovania dane z pridanej hodnoty. V každom konaní, ktorého predmetom je podozrenie z daňovej trestnej činnosti, týkajúcej sa dane z pridanej hodnoty je dôležité zisťovať, odkiaľ pochádza tovar, alebo služby, ktorých pridaná hodnota je predmetom výpočtu vlastnej daňovej povinnosti u podozrivého subjektu, pričom je potrebné preskúmať celý reťazec odberateľských a dodávateľských faktúr, čiže aj niekoľko obchodných operácií (a tým aj subjektov) spätne. Vzhľadom na uvedené je samozrejme, že znalec skúmal aj pôvod zdaniteľných plnení, od „dodávateľov“ firiem MBM a WERDE a zistil, že nadobudnutie služieb (pracovných výkonov) u menovaných firiem nebolo reálne uskutočnené, čím je vylúčené aj následné poskytnutie predmetných služieb obžalovanému. Ide o veľmi závažné skutkové tvrdenie, s ktorým sa mal súd vysporiadať po vecnej stránke, čo však neurobil. Súd tiež úplne ignoroval zistením znalca, že faktúry, ktorými Ľudovít Kiss vykryval údajné plnenia pre odberateľov svojich faktúr, boli vytvorené počítačovým programom, ktorý v čase údajného vystavenia týchto faktúr nejestvoval, čiže boli preukázateľne vyhotovené dodatočne a antidatované.

Vyššie uvedený postoj súdu k skorším fázam daňového reťazca sa naplno prejavil aj pri vedení hlavného pojednávania, keď súd neumožnil prokurátorovi vykonať riadny výsluch svedkyne A. B.M., a to tak, že hneď na úvod znemožnil prokurátorovi klásť otázky smerujúce k podstate činnosti „dodávateľov“ firiem Ľudovíta Kissa. Už zo zápisnice z výsluchu z prípravného konania, ktorú mal súd k dispozícii v spisovom materiáli na č.l. 713-755, bolo zrejme, k čomu bola svedkyňa vypočúvaná, aký to má dôkazný význam, čiže súd vopred, už keď pripúšťal výsluch svedkyne na hlavnom pojednávaní, robil to s vedomím skutočností, ku ktorým bude prokurátor túto svedkyňu vypočúvať. Uvedený prístup súdu považujem za závažnú procesnú chybu, keďže došlo k bezdôvodnému porušeniu rovnosti strán a tým aj kontradiktórnemu spôsobu konania. Podotýkam, že k rovnakým skutočnostiam, čiže pôvodu poskytovaných služieb a vzťahom s ich dodávateľmi bol bez problémov vypočutý svedok Ľudovít Kiss a súd voči zisťovaniu daných skutočností žiadne námietky nemal. Následne vo fáze, keď sa mali tvrdenia Ľudovíta Kissa preverovať výsluchom svedkyne, ktorá pre jeho údajných dodávateľov pracovala, súd jej výsluch zmaril. Považujem však za potrebné ešte dodať, že aj bez výpovede tejto svedkyne existuje dostatok usvedčujúcich dôkazov, ktoré mu umožňujú rozhodnúť o vine obžalovaného a pochybenie súdu nemalo za následok nedostatočné zistenie skutkového stavu.

Čo sa týka neustáleho poukazovania obžalovaného, ale napokon aj súdu na výsledky daňovej kontroly u obžalovaného, tieto sú závislé od odborných schopností a morálnych vlastností pracovníkov, ktorý kontrolu vykonávali. Ak im neprekážalo, že hodnota zdaniteľného plnenia na vstupe v niektorých prípadoch prevyšuje dvojnásobne hodnotu zdaniteľného plnenia za tie isté služby na výstupe, zrejme tomu zodpovedala aj kvalita kontroly ďalších položiek.

Celkovo možno zhrnúť, že:

- existujú zásadné a nezlučiteľné rozpory medzi výpoveďami obžalovaného a v jeho prospech vypovedajúcich svedkov ohľadom spôsobu údajnej spolupráce obžalovaného s Ľudovítom Kissom,
- Ľudovít Kiss nedokázal menovať ani jedného pracovníka, ktorého mal obžalovanému zabezpečiť, hoci malo ísť o jeden a pol roka trvajúcu spoluprácu, ktorej finančný objem takmer 30 miliónov korún (konkrétne 29.657.576,50 Sk) predpokladá osobný kontakt so stovkami ľudí,
- spôsob fakturácie zo strany firiem Ľudovíta Kissa voči obžalovanému je z hľadiska štandardných obchodných vzťahov úplne nezmyselný,

- predmet a rozsah fakturácie zo strany firiem L. Kissa voči obžalovanému na stavbách pre Doprastav vykazujú zásadné a neobhájiteľné nezrovnalosti, dokonca v určitých prípadoch zdaniteľné plnenia pri dani na vstupe až dvojnásobne prevyšujú zdaniteľné plnenia pri dani na výstupe,
- deklarovaný obchodný vzťah neplní u obžalovaného základný cieľ podnikania - ziskovosť,
- časť faktúr dodávateľov L. Kissa, ktorými na vstupe vykryval údajné služby poskytované obžalovanému, je preukázateľne antidatovaná.

Za týchto okolností nemožno mať žiadnu, čo i len trocha opodstatnenú pochybnosť o tom, že medzi obžalovaným (neskôr jeho spoločnosťou) a spoločnosťami MBM, s.r.o., a WERDE, s.r.o., žiaden reálny obchodno právny vzťah nejestvoval, práce deklarované na sporných faktúrach vykonané zo strany údajných dodávateľských firiem neboli a išlo len o výrobu faktúr bez reálneho ekonomického obsahu, na účely skrátenia dane. Možno povedať, že každá uvedená okolnosť by bola spôsobilá už sama osebe buď úplne vyvrátiť alebo zásadne spochybniť obranu obžalovaného. Všetky spolu tvoria jednoznačný usvedčujúci celok.

V situácii, keď je obrana obžalovaného tvorená navzájom si odporujúcimi odpoveďami troch svedkov a jeho samého, pričom ju vyvracajú nezaujatí svedkovia a listinné dôkazy, ktoré neboli v celom konaní na rozdiel od obhajoby relevantne spochybnené, konštatujem, že obrana obžalovaného bola spoľahlivo vyvrátená a tvrdenia obžaloby bez akýchkoľvek pochybností preukázané. Je pravdou, že obžalovaný má právo brániť sa spôsobom, ktorý uzná za vhodné, hoci aj nelogicky a v rozpore s dôkazným stavom. Nie je však úlohou súdu nekriticky túto obranu prevziať a v odôvodnení rozsudku poukázať len na dôkazy, ktoré obhajobe vyhovujú, ignorovať rozpory medzi nimi navzájom, ako aj ďalšími dôkazmi a ignorovať, resp. bez riadneho odôvodnenia zľahčovať usvedčujúce dôkazy.

Na základe horeuvedených skutočností navrhujem odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol".

Odvolací súd z hľadiska procesného postupoval podľa § 326 ods. 1 písm. b) Tr. por., pretože napadnutý rozsudok trpí takými chybami, ktoré nemožno odstrániť na verejnom zasadnutí.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezametne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že odvolanie prokurátora je dôvodné.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Trestný poriadok teda ustanovuje, že primárnym cieľom zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci je umožniť súdu spravodlivé rozhodnutie. Súvisí to s predmetom zákona a jeho účelom, ktorým je náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie páchatel'ov a uskutočnenie spravodlivého procesu.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito i v ich súhrne, nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 285 písm. a) Tr. por. súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že súd prvého stupňa sa dôsledne neriadil citovanými zákonnými ustanoveniami.

Oslobodzujúci rozsudok nie je správny a zákonný a nemá ani dostatočnú oporu vo vykonaných dôkazoch. Záver okresného súdu o nevine obžalovaného krajský súd považuje za predčasný a nepresvedčivý, pretože tento nevychádza z náležite zisteného skutkového stavu.

Súd prvého stupňa prehliadol, že použitie zásady „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech), vyplývajúcej z ust. § 2 ods. 4 Tr. por., prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o nejakej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutom pre objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie.

Okresný súd nepostupoval dôsledne najmä vo fáze hodnotenia dôkazov, keď vykonané dôkazy vyhodnotil iba jednostranne v prospech obžalovaného, jednotlivito, nesprávne a bez toho, aby dôkazy vyhodnotil aj v súhrne.

Orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia (voľného uváženia), ktoré však neznamená možnosť ľubovôle z ich strany, ale musí byť založené na logickom úsudku vyplývajúcom zo starostlivého uváženia všetkých dôkazov získaných a vykonaných zákonným spôsobom.

Súd prvého stupňa sa neriadil dôsledne uvedenými zásadami, dôsledkom čoho sú chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, spočívajúce najmä v nejasnosti, neúplnosti jeho skutkových zistení, ale i preto, že sa súd nevyporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

Odvolací súd primárne konštatuje, že skutkové zistenia, na ktorých súd prvého stupňa založil svoj oslobodzujúci rozsudok, nie sú logicky odôvodnené a zároveň sa odvolací súd ani nemôže stotožniť s úvahami právneho charakteru, na ktorých súd prvého stupňa založil svoj oslobodzujúci rozsudok. Okresný súd síce vykonal na hlavnom pojednávaní celý rad dôkazov a snažil sa skutkové závery podrobne odôvodniť. Napriek tomu sa odvolací súd s týmito závermi nemohol stotožniť a oslobodzujúci výrok považuje za nesprávny.

Písomné vyhotovenie rozsudku okresného súdu nezodpovedá ustanoveniu § 168 ods. 1 Tr. por. Z odôvodnenia nie je zrejmé, aké skutočnosti vzal okresný súd za dokázané, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, pretože je zrejmé, že dôkazy vykonané v danej veci si navzájom odporujú. Treba súhlasiť s názorom prokurátora, že okresný súd pri vyhodnocovaní dôkazov v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nevenoval pozornosť vzniknutým podstatným rozporom vo výpovediach svedkov Ľudovíta Kissu, X. V., L. Q., V. V., Ing. F. O., v nadväznosti na výpoveď obžalovaného, pokiaľ ide o „prenajatých“ zamestnancov Ľ. Kissu, ktorí mali vykonávať stavebné práce v zmysle faktúr uvedených v obžalobe.

Okresný súd nelogicky vyhodnotil výpovede svedkov Ing. Vladimíra Hrehu a Ing. Júliusa Mihálika, ktorých súd zahrnul medzi svedkov, ktorých výpovede nasvedčujú obrane obžalovaného, hoci z nich vyplynul pravý opak. Svedkovia vyvrátili obhajobu obžalovaného, ktorý uvádzal, že je nevinný, že faktúry uvedené v obžalobe nie sú fiktívne, všetky zdaniteľné plnenia uvedené vo faktúrach boli vykonané a boli aj uhradené, boli zaplatené aj dane. Obžalovaný v uvedených súvislostiach na svoju obhajobu uvádzal, že Doprastavu Export v rámci fakturácie za prenájom pracovnej sily nikdy nefakturoval aj ľudí, ktorých mu zabezpečoval Ľudovít Kiss. Kissove práce boli zahrnuté v jeho objeme. Faktúry za prenájom pracovnej sily Kissovi zaplatil z toho objemu, čo dostal z Doprastav export, aj zo svojich peňazí. Obžalovaný doslova uviedol: „ako boli zamestnanci vo firme pána Kissu platení, to ja uviesť neviem, ja som pánovi Kissovi zaplatil sumu, na ktorej sme sa dohodli. Pri preberaní prác mi pán Kiss povedal, že na konkrétnej práci, ktorú som preberal, pracoval určitý počet ľudí a odpracoval určité hodiny. Ja som mu vždy oponoval a vychádzal z toho, čo som mal dohodnuté s investorom, aby som sa skrátka do toho zmestil a vytvoril ešte nejaký zisk pre firmu. Za svoju firmu môžem povedať, že ja mám všetkých ľudí v stave, kde platím všetky povinné odvody. Nepokladal som od pána Kissu za potrebné, či on má zamestnaných ľudí, pre mňa bola vždy dôležitá cena, aby neprevyšovala moju dohodnutú cenu s investorom, pretože ľahko ma mohol dobehnúť na normo hodinách, mohol mi povedať, že tam mohlo robiť, napr. x ľudí a mohol som sa ľahko dostať do bankrotu. Takto sa dnes riadi na stavbách, pretože ľudia normo hodinu zneužívajú a neodpracujú dohodnutý objem“.

V odôvodnení nie je uvedené ani to, akými právnymi úvahami sa prvostupňový súd spravoval, keď posudzoval listinné dôkazy (najmä predmetné dodávateľské faktúry), a to z hľadiska spôsobu fakturácie, predmetu, rozsahu a dátumu fakturácie. Je nesporné, že jednotlivé faktúry boli antidatované, vytvorené v programe MRP, ktorý v kritickom čase, t.j. v čase vystavovania faktúr, neexistoval. Zo spisu vyplýva, že program MRP - číslo licencie YPFM 040119 bol zakúpený až 17.2.2004, a to spoločnosťou ŠTUMA, s.r.o., v ktorej konateľom a spoločníkom bol Kamil Masič. Nelogicky vyznieva tá časť výpovede obžalovaného, že faktúry boli vypísané najskôr rukou a keďže v nich boli chyby (účtovné), boli dodatočne vyhotovené v počítačovej podobe. Je preukázané, že faktúry v pôvodnej písomnej podobe sa nezachovali, boli zlikvidované a nie sú súčasťou účtovnej evidencie obžalovaného. Ani krajskému súdu neuniklo, že napr. svedok Ľ. Kiss za november 2003 fakturoval práce na prácach predajne Tesco v Petržalke, ktoré však už obžalovaný v novembri nevykonával, vtedy pracoval na Tesco v Lamači. Krajský súd poukazuje aj na listinný dôkaz - odovzdávací a preberací protokol, ktorým obžalovaný potvrdil, že dňa 25.9.2003 prevzal od dodávateľa t.j. spoločnosť MBM, s.r.o. ukončené stavebné práce na stavbách VŠMU, Prístav a kostol Rača v zmysle súpisu stavebných prác. Obžalovaný zároveň prehlásil, že práce preberá bez pripomienok. Práce na stavbe kostol Rača fakturoval svedok Ľ. Kiss aj za obdobie október 2003, a to vo faktúre FA č. 200312158 z 3.12.2003 (čl. 437, 369). Je tiež nepochybné, že deklarované obchodné vzťahy neplnili u obžalovaného základný cieľ podnikania - ziskovosť. Zo spisu vyplýva, že obžalovaný Doprastavu fakturoval menej ako Ľ. Kissovi.

V predmetnej veci prvostupňový súd oprel záver o oslobodení obžalovaného aj o znalecký posudok z odboru ekonómia a manažment, odvetvie účtovníctvo a daňovníctvo, ktorý vypracoval súdny znalec Ing. Milan Mozolák. Zo spisu vyplýva, že súdny znalec podal jeden znalecký posudok skladajúci sa z viacerých častí (príloh), nakoľko išlo o veľký rozsah dokazovania. Obžalovaného Q. Q., ktorý je jedným z odberateľov faktúr od Ľudovíta Kissa sa týka najmä Príloha č. 4 Znaleckého posudku č. 04/2010, v nadväznosti na výsledky celého znaleckého dokazovania, ktoré sa týka obchodných spoločností MBM s.r.o. Bratislava a WERDE s.r.o. Bratislava. Podľa názoru krajského súdu z hľadiska potrieb trestného konania znalecký posudok nie je dostatočne presvedčivo odôvodnený a existujú pochybnosti, či súdny znalec prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré mali význam pre podanie posudku. Nie je zrejmé, či mal súdny znalec k dispozícii kompletný spisový materiál týkajúci sa obžalovaného, najmä listinné dôkazy nachádzajúce sa na čl. 1027-1280 (zväzok 5), čl. 1281-1567 (zväzok 6), zväzok 7 a z neho najmä výpisy z účtu na čl. 1754-1767, z ktorých je zrejmé, že obžalovaný vkladal na osobný účet vedený v Q. Q., a.s., pobočka L. A. v hotovosti veľké sumy peňazí, z osobného účtu následne posielal na totožný účet veľké sumy peňazí bez špecifického symbolu. V uvedených súvislostiach nie je zrejmé, či súdny znalec prihliadol na daňové priznania k dani z príjmov fyzických osôb a právnických osôb, ktoré obžalovaný podával za kritické obdobie rokov 2003 a 2004, či súdny znalec prihliadol aj na fakturáciu obžalovaného firme Studial s.r.o., Bratislava, pre ktorú v kritickom období vykonával stavebné práce, na ktorých mali pracovať „Kissovi ľudia“.

Okresný súd si neuvedomil zmysel a význam znaleckej expertízy pre súdne konanie a pochybil predovšetkým tým, že súdneho znalca Ing. Milana Mozoláka v okolnostiach prípadu na hlavnom pojednávaní dôslednejšie nevypočul. Súd prvého stupňa následne obsah výsluchu súdneho znalca v nadväznosti na ním vypracovaný znalecký posudok v odôvodnení napadnutého rozsudku nelogicky vyhodnotil. Pokiaľ ide o spoločnosť WERDE, s.r.o. Bratislava - predmetom obžaloby sú dve dodávateľské faktúry, ktoré predmetná obchodná spoločnosť vystavila pre obžalovaného: 1/ FA č. 200404119 vystavená 14.4.2004 na sumu 2.100 000,-Sk za stavebné práce (čl. 183-186) a 2/ FA č. 200405160 vystavená 28.5.2004 na sumu 2.790 000,-Sk za stavebné práce. Faktúra č. 200405160 vystavená 28.5.2004 nie je súčasťou prílohy č. 64 znaleckého posudku. Rovnako tak uvedená faktúra nie je uvedená ani v listinnom dôkaze na čl. 187- označenom ako vstupné daňové doklady. Nie je zrejmé, či obžalovaný uvedenú sumu spoločnosti WERDE, s.r.o. zaplatil. Spoločnosť WERDE s.r.o. za rok 2004 nevystavila a nepodala na daňovom úrade daňové priznanie k DPH za rok 2004. Uvedené okolnosti bude potrebné objasniť. Pokiaľ ide o spoločnosť MBM, s.r.o., Bratislava, pozornosti krajského súdu neuniklo, že dve odberateľské faktúry 1/ FA č. 20030604a vystavená dňa 26.6.2003 na sumu 400 000,-Sk za stavebné práce a 2/ FA č. 200306043a vystavená dňa 26.6.2003 na sumu 1.240 000,-Sk za pomocné murárske práce, nie sú zaúčtované v denníku obchodnej spoločnosti MBM, s.r.o. a nebola z nich odvedená daň z pridanej hodnoty na výstupe (čl. 290). Podľa názoru krajského súdu, tým, že spoločnosť MBM, s.r.o. o uvedených faktúrach neúčtovala, mala skrátiť výnosy spoločnosti, t.j. pravdepodobne neodviedla na dani z príjmov právnických osôb správnu daň, ktorá mala byť vyššia.

Spoločnosť MBM, s.r.o., týmto spôsobom mala ukrátiť štátny rozpočet aj tým, že neodviedla správnu výšku dane z pridanej hodnoty. Uvedená okolnosť nasvedčuje záveru, že ak o faktúre MBM, s.r.o. neúčtovala, tak s najväčšou pravdepodobnosťou nedošlo k zdaniteľnému plneniu. Uvedené okolnosti bude potrebné v ďalšom konaní objasniť.

Treba dať za pravdu prokurátorovi, že v súdenom prípade, ktorého predmetom je podozrenie z daňovej trestnej činnosti, týkajúcej sa dane z pridanej hodnoty je dôležité zisťovať, odkiaľ pochádza tovar, alebo služby, ktorých pridaná hodnota je predmetom výpočtu vlastnej daňovej povinnosti u podozrivého subjektu, pričom je potrebné preskúmať celý reťazec odberateľských a dodávateľských faktúr, čiže aj niekoľko obchodných operácií (a tým aj subjektov) späť. Vzhľadom na uvedené je správne, že súdny znalec skúmal aj pôvod zdaniteľných plnení, od „dodávateľov“ firiem MBM a WERDE. Súdny znalec zaujal jednoznačné stanovisko, že existencia zdaniteľných plnení, ktoré deklarujú spoločnosti MBM, s.r.o. a WERDE, s.r.o., svojimi odberateľskými faktúrami, ktoré sú predmetom obžaloby, nie je potvrdená žiadnymi ďalšími dôkazmi. Odberatelia spoločností MBM, s.r.o. a WERDE, s.r.o., t.j. aj obžalovaný si odpočítavali DPH z faktúr od spoločností MBM, s.r.o. a WERDE, s.r.o., pričom nebolo dokázané zdaniteľné plnenie, nakoľko konatelia dodávateľských firiem popreli obchodovanie s týmito spoločnosťami. Spoločnosti MBM, s.r.o. a WERDE, s.r.o. nemohli získať tovar od týchto spoločností, ktorý fakturovali svojim odberateľom. V uvedených súvislostiach krajský súd poukazuje na výpoveď svedkyne F. F., ktorá potvrdila, že L. Kiss nemal vlastných zamestnancov a jeho firmy teda ním fakturované činnosti nikdy nemohli vykonať. Hlavnými dodávateľmi pre spoločnosti MBM, s.r.o. a WERDE, s.r.o. boli spoločnosti DARNEL s.r.o., ENAC s.r.o. a Parák s.r.o. V období od 30.4.2003 do 13.4.2004 bol konateľom spoločností ENAC s.r.o. a DARNEL s.r.o. Ľubomír Bavlšík, ktorý sa k obchodným vzťahom predmetných spoločností odmietol vyjadriť. Neskoršie vypočutý nebol, nakoľko XX.XX.XXXX zomrel. Konateľ spoločnosti Parák s.r.o. Ľubomír Parák vo svojej výpovedi uviedol, že so spoločnosťami MBM, s.r.o. a WERDE, s.r.o., nikdy neobchodoval.

Ťažisko presvedčivosti rozsudku spočíva v jeho odôvodnení. Len spravodlivý a presvedčivý rozsudok môže splniť výchovný účinok na páchatela i ostatných členov spoločnosti. Z ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por. vyplýva, že každý výrok rozsudku musí byť odôvodnený presvedčivo tak, aby rozhodnutie bolo preskúmateľné. Musí vychádzať z hodnotenia dôkazov v intenciách § 2 ods. 12 Tr. por., t.j. podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, ako aj v ich súhrne. Vykonané dôkazy nemožno mechanicky prepisovať do odôvodnenia rozsudku, čo by bolo na ujmu jeho stručnosti. Na druhej strane takisto nestačí jednoduché vymenovanie vykonaných dôkazov, pretože skutkové zistenia a popísanie priebehu skutkového deja je ťažko preskúmateľné a je to v rozpore s ust. § 2 ods. 12 Tr. por. o hodnotení dôkazov.

Z vyššie uvedených dôvodov je samotný napadnutý rozsudok nepreskúmateľný. Vzhľadom k tomu bude potrebné, aby prvostupňový súd pri novom rozsudku venoval náležitú pozornosť aj odôvodneniu rozsudku tak, aby toto zodpovedalo ustanoveniu § 168 Tr. por.

Po preskúmaní spisu za existujúcej dôkaznej situácie v celom jej súhrne sa krajský súd prikláňa k verzii prokurátora o spáchaní skutku obžalovaným. Krajský súd sa preto v celom rozsahu stotožnil s argumentmi prokurátora prezentovanými v odvolaní proti napadnutému rozsudku.

V závere treba uviesť, že zmyslom zákonom ustanovenej sústavy daní, vrátane dane z pridanej hodnoty, je prinášanie prostriedkov do štátneho rozpočtu. Akýkoľvek právny úkon alebo súhrn na seba naväzujúcich právnych úkonov, vykonávaných na účel dosiahnutia opačného efektu, teda výsledného faktického deficitu štátu prostredníctvom odčerpania jeho finančných zdrojov je popretím samotnej podstaty príslušného druhu dane. Obhajoba takého postupu, zameraná výlučne na formálne splnenie náležitostí jednotlivých ustanovení osobitných predpisov (v danom prípade podanie daňových priznaní a zaplatenie dane), je právne irelevantná. Treba tiež uviesť, že pokiaľ uplatnený odpočet dane z pridanej hodnoty, úmyselne neoprávnene uplatnený páchatelom, neprevýši daňovú povinnosť, teda nenadobudne charakter nadmerného odpočtu (a z neho vyplývajúceho nároku na vrátenie dane z pridanej hodnoty), taký odpočet len znižuje daňovú povinnosť pri DPH vzniknutú „na výstupe“. V tomto rozsahu, teda rozsahu „nenadmerného“ odpočtu ide o trestný čin skrátenia dane, v prejednávanej veci podľa § 148 Trestného zákona.

Podstata skrátenia dane v zmysle ustanovení § 148 Tr. zák. spočíva v takom konaní páchatel'a, že chce dosiahnuť pre seba alebo pre iného, aby príslušný štátny orgán určil (vyrubil) daň v nižšej, než zákonom určenej sume alebo vôbec chce zmať určenie (vyrubenie) dane. Páchatel' tým dosiahne skrátenie odvodu, resp. neodvedenie peňažnej sumy, ktorú by bol inak povinný zaplatiť štátu. Skrátením dane je teda rozdiel medzi daňou, ktorú má subjekt tejto dane (poplatník) znášať a daňou, ktorá sa v dôsledku trestnej činnosti určila (vyrubila) nižšou sumou než predpisuje zákon. Pri úvahe, či v konkrétnom prípade bola daň skrátená, treba preto vždy skúmať, ktorý zákonný predpis, komu a akú povinnosť ukladá pri určení (vyrubení) dane. V danom prípade je to Zákon č. 222/2004 Z.z. o dani z pridanej hodnoty.

Trestný čin skrátenia dane je charakteristický podvodným úmyslom páchatel'a. Na rozdiel od všeobecného ustanovenia o podvode je však tento úmysel špecificky zameraný na zníženie alebo úplné eliminovanie daňovej povinnosti prostredníctvom uvedenia do omylu daňového úradu v otázke údajov, z ktorých daňová povinnosť, resp. jej výška vyplýva, vrátane zatajenia takých údajov. Daň však možno skrátiť len do výšky, v ktorej sa má priznať a následne zaplatiť.

Úkony pokryté napadnutým rozsudkom majú spočívať v predstieraní kúpy (t.j. prenájmu pracovnej sily) a v tom spočívajúcom uvedení do omylu daňových orgánov za účelom získania majetkového prospechu páchatel'a na úkor štátneho rozpočtu, a to prostredníctvom neoprávneného odpočtu dane z pridanej hodnoty „na vstupe“. Súhrn formálne uskutočnených (fingovaných) dodávok pracovnej sily medzi obžalovaným a dotknutými spoločnosťami MBM, s.r.o., resp. WERDE, s.r.o. s ich následným uplatnením v daňových priznaniach slúžil len na vykazovanie nákladov a na ich základe kompenzácií voči skutočne vzniknutým daňovým povinnostiam, potom predstavuje nelegálny, trestnou činnosťou získaný majetkový prospech, popísaný a vyčíslený v obžalobe prokurátora.

V závere treba zdôrazniť, že súd hodnotí dôkazy z hľadiska ich zákonnosti, závažnosti, pravdivosti a vierohodnosti, a to každý dôkaz jednotlivo, ale zároveň i v ich súhrne. Pri hodnotení výpovede svedka súd skúma, či je logická, či sa svedok neodchyľuje od svojej skoršej predchádzajúcej výpovede, pričom v prípade odchýlok musí zisťovať, prečo k nim vo výpovedi svedka dochádza. Pri hodnotení dôkazu vychádza z celej výpovede svedka, z rozsahu a závažnosti prípadných rozdielov v jeho výpovediach a z vysvetlenia, prečo k nim došlo. Pravdivosť tvrdení svedka treba posudzovať aj z hľadiska jeho osoby a zistenia, či má motív uvádzať nepravdu a „škodiť“ obžalovanému. Pritom nemožno opomenúť, že svedok na rozdiel od obžalovaného má zákonnú povinnosť vypovedať pravdu, a preto logicky i právne vždy musí platiť prezumpcia pravdivosti tvrdenia svedka, a to až do okamihu, kým nie je preukázaný opak. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je.

V uvedených súvislostiach krajský súd tiež zdôrazňuje, že súd je povinný hodnotiť aj znalecký posudok na základe starostlivého uváženia všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne s ostatnými dôkazmi (R 40/1969). Súd hodnotí znalecký posudok voľne ako každý iný dôkaz a nie je ním bezpodmienečne viazaný. Nemôže síce ľubovoľne nahradiť odborný názor znalca vlastným, v danej veci laickým názorom, ale môže a je povinný preveriť znalecký posudok najmä z toho hľadiska, či znalec prihliadol na všetky skutočnosti, ktoré majú význam pre podanie posudku, či sa skutkové východiská znaleckého posudku opierajú o skutočnosti náležite zistené v trestnom konaní, či naopak, o skutočnosti, ktoré sú pochybné alebo dokonca také, ktoré logicky odporujú iným výsledkom dokazovania a či riešenie znalca logicky vyplýva z týchto podkladov (R 40/1972). Pochybnosti o záveroch znaleckého posudku sa musia zakladať na konkrétnych okolnostiach, ktoré tieto pochybnosti vyvolávajú. Len vtedy je namieste postup podľa § 146 Tr. por. (Rt 56/94 II).

Odvolací súd nemá v úmysle opustiť postavenie nestranného tribunálu, ale jeho povinnosťou je hľadať cestu k spravodlivosti, ktorá nepatrí len obžalovanému, ale všetkým. Bude úlohou súdu prvého stupňa pri zachovaní princípu nestrannosti zvážiť svoj ďalší procesný postup a či už na základe návrhu niektorej zo strán trestného konania alebo na základe vlastnej iniciatívy vykonať dôkazy, ktoré umožnia náležité zistenie skutkového stavu, v ktorom bude mať oporu zákonu zodpovedajúci konečný verdikt súdu prvého stupňa.

Úlohou súdu prvého stupňa po doplnení dokazovania v naznačenom smere bude logickým spôsobom vyhodnotiť všetky dôkazy jednotlivo, ale aj v ich súvislostiach tak, aby došlo k naplneniu primárneho

cieľa - zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci, ktorým je spravodlivé rozhodnutie súdu. Takýto postup súdu súvisí s predmetom zákona a jeho účelom, ktorým je náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie páchatelov a uskutočneniu spravodlivého procesu.

Krajský súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti konštatuje, že zo strany okresného súdu išlo o prípad nesprávneho právneho posúdenia veci a keďže sám vo veci nemohol rozhodnúť pre prekážku uvedenú v § 322 ods. 4 písm. a) Tr. por., z dôvodov § 321 ods. 1 písm. c), d) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Súd prvého stupňa v ďalšom konaní vyhodnotí všetky existujúce dôkazy podľa § 2 ods. 12 Tr. por. tak, že uváži všetky okolnosti prípadu jednotlivo i v ich súhrne, bude skúmať, či výpovede svedkov sú logické a pri hodnotení výpovedí bude vychádzať z celých výpovedí.

Podľa § 327 ods. 1 Tr. por. súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd.

Právnym názorom treba rozumieť názor odvolacieho súdu vyslovený v otázkach procesného aj hmotného práva.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.